

Olga Lalić-Krowicka

BALKANSKI KRAJ VIJEKA

raslo je smanjivalo se

kolo - na krateru vulkana

na nebu je zašumio let svetih i prokletih

na polju lavine vihora

brale su karanfile

žene - gurajući lament u oblake

zapaljene okolice su slavile

novokomponovane korifeje

mjesečina je rasvjetljavala remek-žrtve

proljetna djeca podzemnog vremena

sastavljala su kosti

ispred hrama

srednjovjekovni krst krasio je kalašnjikov

BALKANSKO PRVENSTVO

u četvrtom kvartalu dvadesetog vijeka

prvenstvo traje deset godina

zasada nitko nije pobijedio

svi gube

s vremena na vrijeme zasićeni

navijači napuštaju stadion

nikada se neće vratiti

1999.

BALKANSKI TANGO

Pakao zaliven vinom.

Cijevi prema jugu gledaju.

Dame mirišu na jad.

Teško se diše.

Potpisi na užarenom željezu.

Izvori u zemlju propadaju.

Djeca trče.

Zbunjenost oči vadi.

Kosturi plaše tvoju sjenu.

Nije te briga za zvijezde.

Humanitarnost odlazi i sa papira.

Vrijediš manje od pola pare.

Vino se u paklu pije...

OTAC

Sjedio je za političkim stolom
dok je vjetar nosio cintare
njegovih usana na dlan majke.

Duša mu je od svile.
Oči od prostranstva nade.

On, on me poznaje...

kao da sam mandolina
u nemirnom svijetu
moje i njegove prošlosti.

Sibir hiljadu dana
prošao je prije novih mitraljeza,
na smrznutim ušima građevine.

Tamo iza horizonta gladnih violina.

Rat je izgazio

uz pomoć paketa bombardirane harmonike.

Otac me voli...

PITANJE

zašto - nam je bilo dobro zajedno

zašto - noću me ne posjećuješ

svi me posjećuju

a ti nikad

misliš dide da Boga nema

zima 2001.

LJUDI

Kad svijet posjeti zlo

Ljudi trče

Ljudi trče i umiru

Kad je svijet trebao biti svijet

Ljudi su umirali

Ljudi su trčeći umirali

Masa loših misli

Ključa u vreći slijepila i mržnje

Ljudi trče

Trčeći umiru

Kad sam ja bila ti

Ljudi su stojeći umirali

Ljudi uvijek nekako

Stojeći umiru

I bukne tijela

Sa glavom u oblacima

Ljudi trče...

NELJUDSKO ISPAŠTANJE

Što to gori?

Vatra i voće.

Jel' to čovjek?

Velika vatra.

Sreća.

1600 godina Campo di Fiori.

Kakav je to zvuk?

Novo otkriće.

Vidi!

Crni krstovi.

Gdje vatra gori?

Sunce sija.

Hodaju sa košarom

voća na glavi

nesretnog dana.

Gdje je on?

Slade se voćem

sretnog dana.

Zašto ništa ne govore?

To je on.

Jedan ideal!

Maj 1998, Starahovice

EPICENTAR

Danas svi čitaju filosofiju
da bi obogatili vlastita uvjerenja.
Nedavno sam posudila
Kirkegard, Filososke mrvice, 1844.
Pomirisala sam sve stranice,
i otputovala u Kopenhagen.
Pomislila sam da je najbolja mutacija
u zamišljenom društvu
prozračiti se,
da bi šetnja poprimila
čisti vlastiti smisao.

BOL

Volim taj bol. Ja sam njegova majka.
Nositeljica od rođenja. Devet mjeseci
to je kap u moru. Moj prvi plač
od svježje krvi još... to je njegov prvi
sumrak. Njegujem ga bordo nebom.
Kupam ga u kadi lica. Oblačim ga u
nadu - sutra ćeš biti stariji, zreliji,
izrazitiji... O, Bože kako tu, kako
da se ne rastanem s njim.
Znaš da on iz nevinosti
čiste postoji. Koga ću grliti,
kad posljednja jesen zašumi
na mom drvetu...

SIVILO

Izgubljen između

šifre i inicijala.

Tražiš svoje pravilo.

Guraš se između

ljudi i neba.

Tražiš svoju iščupanu kost

u kosmosu života.

MOLBA

Lagano traješ. Sunce ti snagu daje.

Lagano postojiš. Misao te odnosi.

Ljudi šetaju po trgovima grada.

Na fijakeru mladoženja i mlada.

Sijevaju kiše raspuća.

Dimi se ograda i kuća.

Gospodine iz apokalipse i tirade:

Vaše su riječi nemirno moćne,

Vaši su eliksiri crne snage,
Vaše su misli naše posljednje nade.
Ako budete htjeli vratiti vodu u rijeku,
vratite i onoga čovjeka
i njegove suze što teku.
Nek' ne zagrmi nebo krvi,
Nek' nas žive ne pojedu crvi,
Nek' na ovim ulicama noć ne gori,
a mladoženja nek' stigne mladu da voli.
Ovo čudo i ovaj kaos gurnite u nepovrat.
Tad ću vam reći istinitu riječ
i koji vjetar nosi vaš kišobran.

DUŠEVNI BOLESNICI

Napisan im je scenarij...

U liječniku praznine

putuje oblak

pravo do njihovog slomljenog ikonostasa,

koji piše

riječ...

Ne mogavši raščestljati

svoju kosu,

lupaju, galame, gaze,

da bi ubili vlastiti trag

u zagušljivom svijetu indetiteta...

ČEKANJE NA SAPUTNIKA

e moj saputniče

dobro se sjećam

noći na putu za Pariz

voz je krenuo petnaest minuta kasnije

dok si ti zaista ušao u moj kupe

dok si skinuo očev mantil

crni dugi namirisani

bila sam iznenađena što si me se sjećao iz

kafea na trgu blizu Grodzke

razgovarali smo o Šimborskoj

dobila je tada Nobela

šetala sam potom potpuno zamišljena

slušajući samo šum Visle

nebo nepovratne jeseni

nisam se sastajala ni sa kim

sakrila sam te na dnu srca

taj pulsirajući komadić tijela kucao je
isto tako kao što su po vozu udarale
grane drveća...

BIJEG

U ladici spaljene slike
I krik zaboravljenih usana
Toče vino noću
Iznad rijeke - gdje cigani sviraju

Trče noge
I puštene kose
U bordo haljinama
Labudice plivaju

Urezane zlatne riječi
Na početku Biblije
Za bosim nogama cigančice
Anđeoska krila đurđevaka lete

MIR

Mir je zid od konca,
razbijena tegla od paprike,
idiotizam riječi i značenja...
Mir ne postoji, već samo prazne misli
i idealna sagledavanja.
Nije istna da je jučer ta gospođa
normalno šetala kroz park,
ako se već zmije prestrašila.
Mir je zid od konca,
eksperiment lažne tišine,
kamen u umu
i svetinja od drhtavih krvavih tijela.
Pro nihilo, neće biti u Parizu ljubavi.
Zašto da ćaskaju o miru,
ako će ih proganjati različita mišljenja.
Mir je zid od konca,
Berlinski zid u bezdahu,

u suženom prostranstvu

i trotački: šta dalje?

UBIJATI

Znao je i nije znao

Gdje kipi vruća noć života.

Da li u mjesecu?

Da li u vodi?

Da li u dalekim stijenama?

Pomolio se.

Otkrio je tajnu

u kojoj stanuje Sizif.

Taj Sizif

Savremeni,

koji umjesto kamena

gura tenk.

Nije se razočarao.

Pripomogao je.

NJEŽNOST

to je čipka mašte

na stolu ruža spava

delikatnost pronalaska kruži

u oku vatre

hej! Tebi govorim

ti si ispunjenje dima

blago more

koje spaja nebo sa zemljom

u vrtu našem

1999.

POSTOJI TOLIKO RIJEČI...

Postoji toliko riječi:

za pisanje, za stvaranje,

za priznanje, za gomilu...

Postoji toliko gorkih riječi...

Izbjegavam ih da bi se razdanjivalo

u stisku ruku.

Gugutaju gladne riječi

U luci snova...

Uramljujem ih u stvarnost,

tako kako sam uramljivala sliku ništavila,

čistu, otpornu, sa sviježim pejzazom

praznine...

Postoji toliko riječi:

za duvanje,

za pjevanje na stazi oblaka...

Postoji toliko riječi kao zalogaj

koje mame da ih se pojede...

Postoji toliko riječi, koje se ne smije odsijeći

u pošumljenom svijetu slova...

NEKOPRATI

PR
DIOGEN pro kultura
<http://diogen.weebly.com>